

Pogled unazad, korak unaprijed

Izludjet će me promjene! Prvo pubertet koji me užasno promijenio, onda promjena škole i ostalo. Počet ću s promjenama izgleda. Ljetos sam porasla sedam centimetara, dobila tri kile, posjetile su me bubuljice i sve te pubertetske sitnice koje te užasno promijene. Moje ponašanje se također promijenilo. Svakodnevnne svađe s roditeljima i sestrom, svi oko mene su postali dosadni i naporni, čak povrijedim osobe koje ne želim, ali jednostavno to učinim. Kad smo već na osjećajima, nemojmo zaboraviti ona stalna zaljublivanja i odljublivanja koja zapravo nemaju smisla. Također, dolazimo i do najtežeg perioda. Perioda rastanka, rastanka s djetinjstvom, školom i zapravo našom svakodnevnicom proteklih osam godina.

Nikad nisam mislila da ću plakati za ljudima s kojima se na početku nisam nimalo slagala, za onim ponekad dosadnim i napornim učiteljima. Sve ove godine nisam shvaćala koliko važnu stvar trebam učiniti tako malena, sanjiva i naivna. Još od malena imala sam želju postati arhitekt, a ta želja me još uvijek prati. Zato planiram upisati varaždinsku gimnaziju. Nije to tako lako, ali sam se trudila protekle četiri godine i stvarno sam zahvalna roditeljima i svima ostalima koji su se trudili i pomagali mi na putu k ostvarenju mojih snova. Nakon gimnazije bih voljela završiti arhitektonski fakultet koji opet neće biti lako upisati, a kamoli završiti. Znam da se moji snovi možda neće ostvariti, ali nikad neću odustati od njih jer oni su sve što sada imam. Često se nađem u nedoumicama koje ponekad ne uspijem riješiti, ali svejedno se potrudim. Prijatelji me ponekad nazivaju mrgudom, dosadom i drugim imenima. Sve to zato što oni samo žele uživati i raditi sve bez granica. Ja oduvijek imam neke granice u svojoj glavi. Nekima se ponosim, a nekima baš i ne. Ali, tu su uvijek oni pravi prijatelji koji me podržavaju u mojim glupostima i manama. Ponekad ne mogu izaći nekamo zbog škole, ponekad zato što moram brinuti o prabaki koja ne može sve sama. Jako me rastuži kad slušam kako su se svi moji prijatelji zabavili, a ja ne mogu biti s njima, ali me utješi činjenica da sam nekome pomogla. Znam da ću morati napustiti sve te prijatelje, ali znam da me u srednjoj školi čeka netko tko će biti kao moj klon. Netko tko će mi čitati misli i disati sa mnom.

Moji prijatelji iz djetinjstva imat će mjesto u mom srcu i sjećanju, ali to više neće biti isto. Neće me dočekati u onoj prvoj klupi do prozora sa smiješkom, u svlačionici da odemo jesti. Sve to moram napustiti i stvoriti "novi život". Nadam se da će sve proći dobro i da ću ostvariti svoje snove. I da, držite fige!

Leona Novosel, 8. c

Pogled unazad, korak unaprijed

Kao mala uvijek sam htjela odrasti, ići na posao kao moja mama. Nisam baš voljela ići u vrtić jer sam morala rano ustajati isto kao i sad. No, nije se puno toga promijenilo. Još uvijek maštam kako će sve biti ljepše i lakše kada se zaposlim.

Sad idem u osmi razred. Moram razmišljati o srednjoj školi i što bih dalje bila u životu. Gimnazija je zasad najbolji odabir za mene jer ne znam čime bih se dalje bavila. Na fakultet sigurno želim ići i završiti ga s najboljim mogućim uspjehom. U osmom razredu mi je najljepše. Kad će doći trenutak rastanka svih nas, već sad znam da će biti teško i nećemo htjeti otići. U proteklim godinama mog osnovnoškolskog školovanja, nismo bili tako složan razred. Sad smo svi prijatelji i nema nikakve razlike među nama. Meni je osmi razred jedan od lakših. Imam malih problema s kemijom i zato ne bih htjela ići u medicinsku školu pa jednog dana studirati medicinu. Moja obitelj bi to najviše voljela, no ja želim odlučiti za sebe što će mi biti lijepo i zanimljivo jednog dana raditi. Sjećam se kako u prvom razredu nismo imali nikakvih problema ni briga. Uvijek smo se igrali i kako bi se reklo, išli linijom lakšeg otpora. Nismo imali ocjene i jedva smo čekali doći u školu da se družimo i učimo na zabavan način. Sad nije tako. Svaki dan se bojimo usmenog odgovaranja, raznih ispita, ovo je zasad samo priprema za ono što nam slijedi u daljnjem životu i školovanju.

Moj životni cilj je završiti gimnaziju i fakultet s odličnim uspjehom i nakon toga raditi ono što volim i želim. Uz sve to najvažnije će biti da budem sretna. Bez sreće nema ni uspjeha.

Petra Vrabc, 8. c